

За Василем Стефаником

Росли сини, як ті дуби,
Не знали горя та журби:
Батьки у радісній родині
Синів ростили Україні.

Та впала волі хоругов,
І заспівала сурма знов,
І мовив батько: «Йдіть, сини» —
Пішли... і не прийшли вони...

Могил стрілецьких не знайти...
Чи є над ними хоч хрести?.. —
Та вже нові сини зростають,
І всі для тебе, Рідний Краю.

Текст наводимо по книзі [Ярослав Паладій. Абетка з історії України](#) . — МП «Пам'ятки України». Київ, 1993.